

SKRYTÝ POKLAD. LÚPEŽ V HOTELI.
NA SCÉNU PRICHÁDZA CHYŽNÁ MOLLY,
KTORÁ VYRIEŠI KAŽDÚ ZÁHADU...

Tajomstvo CHYŽNEJ

AUTORKA *THE SUNDAY TIMES* BESTSELLERA *CHYŽNÁ*

NITA PROSE

TATRAN

Tajomstvo
CHYŽNEJ

N I T A P R O S E

Tajomstvo
CHYŽNEJ

TATRAN

Z anglického originálu Nita Prose: The Maid's Secret,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ballantine Books An imprint of Random House
A division of Penguin Random House LLC, New York 2025,
preložila Zuzana Močková Lorková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5536. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Preklad tohto diela vznikol s finančnou podporou
Literárneho fondu.

All rights reserved.

Copyright © 2025 Nita Prose Literary Service Inc.

Translation © Zuzana Močková Lorková 2025

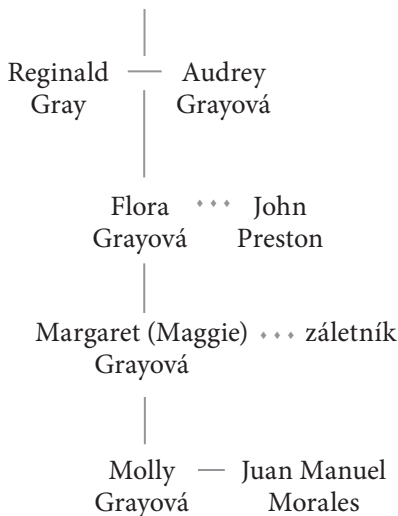
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1737-8

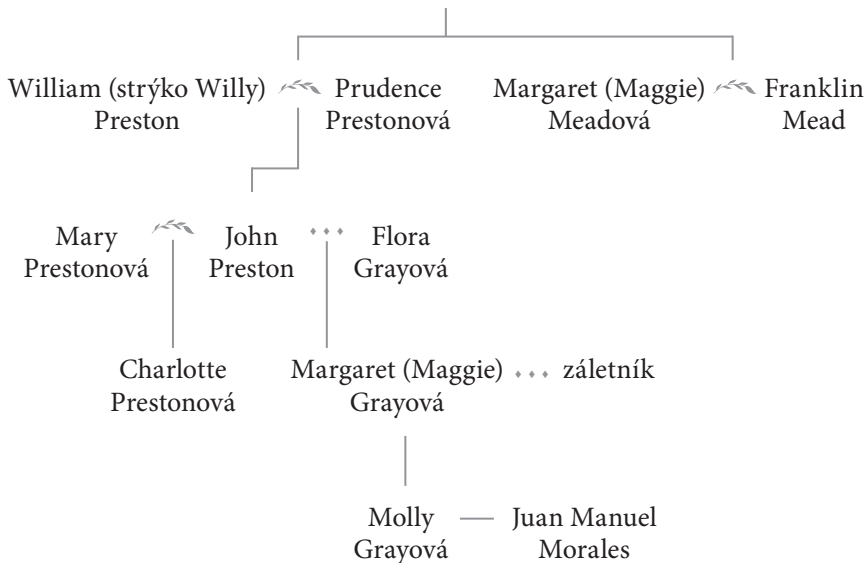

Venované Danovi,
môjmu milovanému staršiemu bratovi

GRAYOVCI

PRESTONOVCI

KLÚČ

— manželia *** nemanželský pár <— vdova/vdovec
(partneri)

PROLÓG

Starká mi rada rozprávala príbehy. Väčšinu svojho života pracovala ako slúžka, a tak hrdinkami jej najlepších príbehov boli práve slúžky. Spomínam si na jeden z nich:

Kedysi dávno žila slúžka, ktorá nariekala na svoj osud. Šaty mala ošúchané a zničené, ruky popraskané a suché. Prečo musela drieť a nemohla si užívať život v pohodlí a prepychu? Prečo jej bolo súdené pracovať od svitu do mrku za mizernú almužnu a upratovať panské sídlo, v ktorom nikdy nebude bývať? Nemala rodinu, lebo ju všetci opustili, ale predsa poznala lásku. Ach áno, poznala ju dobre. Istý človek ju skutočne miloval. A láska jednej osoby stačí, aby udržala vašu dušu pri živote. Všetko ostatné je požehnaním navyše.

Jedného dňa majiteľka sídla prikázala slúžke, aby upratala skriňu so starou obuvou. „Sú tam pracovné čížmy, ktoré nechal v stajni paholok; črievice, ktoré zabudla mladá kráska po plese; a babičkine čížmy, ktoré zažili už aj lepšie časy,“ vysvetlila pani. „Všetko na nič súce a bezcenné, všetko do jedného.“

Slúžka sa na chvíľu zamyslela. Hovorila o topánkach alebo o tých, ktorí ich kedysi nosili?

„Zober si, ktoré chceš,“ zahlásila pani. „Ostatné vyhod.“

„Áno, madam,“ prikývla slúžka, ktorá ostala v úklone, kým pani neodišla z miestnosti.

Potom sa pustila do upratovania. Pracovné topánky boli síce pokryté hrubou vrstvou suchého blata, no stále boli pevné. Rozhodla sa, že si ich vyskúša, a len čo si ich obula, akoby zázrakom sa preniesla do života osirelého paholka, ktorý kedysi pracoval na statku. Ocitol sa v jeho koži, čistila stajne a starala sa o kone, ktoré boli jeho jediným potešením. Po nociach sa chúlil na slame pri svojej obľúbenej kobyľe a sníval o inom živote – chcel byť niekým iným, hocikým, len nie tým, kým bol.

Keď slúžka pocítila paholkovu osamelosť, rýchlo stiahla čižmy z nôh. Uľavilo sa jej, keď sa ocitla späť vo svojej koži slúžky. Ďalšie topánky zo skrine jej sadli lepšie – boli to nádherné tanečné črievice s nízkymi podpätkami a jemnými remienkami zdobenými trblietavými kamienkami, ktoré kedysi patrili mladej kráske. Obula si ich a ihneď sa z nej stala kráska na báľe v nádherných saténových šatách, vznášajúca sa na tanečnom parkete s očarujúcim princom. Princ ju však bez varovania odvrhol kvôli krajšej dáme, ktorú pobožkal priamo pred jej očami. Slúžka chvíľu bojovala so zapínaním a s úľavou si ich strhla z nôh.

Keď bola opäť sama sebou, pozrela na posledný pár topánok – na staré babičkine čižmy. Nedokázala odolať. Natiahla si ich a čoskoro sa ocitla v živote bohatej matróny, ktorej kedysi patrilo celé panstvo. Bola ako upír a jej jediným potešením v živote bolo vysávanie radosti z ľudí okolo seba. Nemala priateľov ani blízkych a neprestajne sekírovala služobníctvo, a to len pre vlastné pobavenie. Slúžka si náhlivo vyzula čižmy, odkopla ich a bola vďačná, že sa môže vrátiť do vlastného života.

V ten večer o svojom zvláštnom zážitku porozprávala milému, ktorý ju ako vždy počúval ochotne a bez výhrad. Keď mu to vyrozprávala, položil jej otázku: „Aké ponaučenie si si z toho vzala?“

„Uvedomila som si, že môj život nie je až taký zlý,“ skonštatovala.

Odrazu sa jej zmocnil silný pocit vďačnosti. Vďaka tomu, že mohla okúsiť životy troch iných ľudí, si v srdci navždy uchovala poznanie – život bez lásky nemá cenu.

KAPITOLA

1

Pred pár rokmi, keď starká ešte žila, som dostala od nej kľúč. Bol to obyčajný univerzálny kľúč, ošúchaný a opotrebovaný. Nech som ho leštila akokoľvek, bol stále matný a zájdený. Do dnešného dňa neviem, prečo mi ho dala alebo čo ním môžem otvoriť.

Starká bola už chorá, keď ten kľúč vytiahla spod vankúša a vložila mi ho do rúk. Vtedy som ešte netušila, že jej ostáva len niekoľko dní života.

„Drahá moja, toto je pre teba,“ povedala. Vložila mi kľúč do dlane a s prekvapivou silou mi pevne zovrela prsty.

„Čo sa ním otvára?“ spýtala som sa.

„Moje srdce,“ odpovedala starká bez váhania.

Niekedy neviem odlíšiť to, čo sa myslí doslovne a čo obrazne, ale už vtedy som vedela dosť o ľudskej anatómii, aby som si bola istá, že žiadny kľúč na svete nedokáže odomknúť ľudské srdce.

„Ak je to metafora, obávam sa, že jej nerozumiem,“ poznamenala som. „Čo presne tento kľúč otvára? Zatvorenú skrinku? Zásuvku? Alebo trezor?“

„Je to kľúč ku všetkému,“ trvala na svojom starká. „K celému môjmu ja. A je tvoj.“

Starká bola už taká chorá, že som si jednoducho pomyslela, že jej bolesť zatemnila myseľ. Skutočne to tak naozaj bolo. Počas tých po-

sledných dní čosi nezrozumiteľne mrmlala – *Vrana k vrane...* alebo *Čo môžeš urobiť dnes...* V iných chvíľach zrazu zavolala na niekoho v spálni, hoci tam nebol nikto okrem mňa.

„Starká,“ naliehala som, vždy keď opäť precitla. „Tento kľúč pasuje do zámky. Kde je tá zámka?“

Oči sa jej chveli – otvorila ich, zatvorila, otvorila. Pozrela na mňa, akoby ma nikdy nevidela, hoci som mala to šťastie a každý deň svojho života som prežila po jej boku.

„Ty nevieš, kto som,“ vyhlásila.

„Samozrejme, že viem. Si moja starká. A ja som tvoja Molly, pamätáš?“

„Pamätám si všetko,“ odpovedala.

Potom jedného dňa starká žiadala – naliehavo prosila –, aby už mohla odísť z tohto sveta. A ja som prosila ju, aby ma neopúšťala, ale bolo to zbytočné. Tak veľmi som chcela, aby bola zdravá, no v hĺbke duše som vždy vedela, že sa raz pominie a ja zostanem sama.

„Je čas,“ opakovala dookola.

A potom odišla. A keď hovorím odišla, nemyslím tým, že išla na dovolenku alebo si odbehla do obchodu po mlieko. Chcem tým povedať, že zomrela. Áno, zomrela. Nemá zmysel tieto veci prikrášľovať. Nebolo to ľahké ani jednoduché. Zomrela.

Starká ma naučila, aby som veci hovorila priamo. A naučila ma všetko dôležité, čo v tomto živote potrebujem. Za to a za ňu samotnú budem navždy vďačná.

Dnes na ňu ustavične myslím. Jej hlas sa ozýva v mojej mysli, jej slová sa opakujú v nekonečnej slučke. Možno si myslíte, že mi šibe, že mi úplne preskočilo, ale v poslednom čase zažívam chvíle, keď mám pocit, akoby bola stále nablízku. Akoby sa mi snažila niečo povedať – varovať ma pred niečím, pred nejakým neviditeľným nebezpečenstvom. Iste, už som si zvykla na to, že sa vždy všetko dozviem ako posledná a pochopím veci príliš neskoro. Na čo som si však ešte nezvykla, sú varovania, ktoré prichádzajú zo záhrobia od niekoho, kto je *určite* mŕtvy.

„Molly, si v poriadku? Molly, pozri sa na mňa. Preber sa.“

Pozerám sa do tých najjasnejších svetiel. Kde som to? Ľudia sa oko-

lo mňa hrčia, kričia a volajú moje meno. Je to operačná sála? Nie, nie je. Toto miesto mi je povedomé, ale všetko je rozmazané.

„Molly, počuješ ma?“

„Molly, otvor oči!“

Viem len jedno – udialo sa niečo hrozné. Stala sa nejaká nehoda? Umieram a moja duša sa pripravuje na stretnutie so svojím stvoriteľom?

A potom to znova počujem, jasne a zreteľne – je to starkin hlas.

Nie všetko, čo sa blyští, je zlato.

Krása je vec názoru.

Áno. Spomínam si. Už viem, kde som. Som v prepychovej čajovni päťhviezdičkového hotela Regency Grand, kde pracujem ako chyžná. S mojím milovaným snúbencom Juanom Manuelom sme prišli skoro ráno, aby sme sa pripravili na veľkú udalosť dňa – umelecko-zberateľskú akciu s Baxleym a Beaglom, celebritymi znalcami umenia a hviezdami populárnej televíznej šou *Skryté poklady*. Neumieram, chvalabohu, ale nie som v poriadku. Ležím na podlahe v čajovni a všade okolo mňa sú mikrofóny, iPhony, televízne kamery a dav ľudí.

Toto nebolo v pláne. Tieto objektívy fotoaparátov a kamier nemali byť namierené na mňa. No len pred chvíľou sa stalo niečo také prekvapivé, také neuveriteľné a absurdné, že mi to pripadá ako sen. Na moje veľké zdesenie už nie som tá neviditeľná chyžná a organizátorka podujatí, ktorá sa lopotí niekde v úzadí, ale som stredobodom pozornosti. Všetci zvedavci ma obklopili a zúfalo na mňa čosi pokrikujú.

„Molly, vy ste chyžná v tomto hoteli, však?“

„Molly, aký je to pocit, keď sa chudobná žena stane odrazu boháčkou?“

„Molly, mohli by ste vstať zo zeme? Ste bohatá!“

„Molly, *mi amor*? Si v poriadku?“

Posledný hlas ma preberie a znovu precitnem – Juan Manuel, moja láska, môj život.

Svetlá a fotoaparáty sa pretlačia bližšie ku mne a strácam ho z dohľadu. Snažím sa vstať, ale nedokážem to. Pred očami sa mi mihaajú zlaté hviezdy – nie všetko, čo sa blyští, je zlato. Vidím tváre dvoch

mužov – aj tie poznám. Už som ich videla, mnoho ráz – hviezdy populárnej šou.

„Molly, povedzte našim divákovi, aký je to pocit. Aké to je, keď sa odrazu stanete multimilionárkou?“

Svet sa nakloní nabok a zrazu sa ponorí do tmy.

A potom si na všetko spomeniem – ale ako? Ako sa to mohlo stať?

„Vstávaj a žiar, *mi amor!*“ To boli prvé slová, ktoré som počula, keď som sa dnes ráno zobudila. Juan Manuel vyliezol z postele a odtiahol závesy na okne v našej spálni, aby dnu prenikli príjemné ranné lúče.

Nie som ranné vtáča, ale Juan Manuel, tak ako moja starká pred ním, sa teší z úsvitu každého nového dňa, povzbudený chuťou do života, zatiaľ čo ja sa vyslobodzujem z okov únavy a prosím ešte o pár minút spánku. A tak to bolo aj dnes ráno, ako zvyčajne.

„Prosím ňu, vypni budík! Prosím!“ Natiahla som si prikrývku cez hlavu a zakutrala sa do nej.

Môj milovaný si našuchol papuče, začal poletovať po spálni a čosi si veselo pospevovať ako spokojný vrabec. Po chvíli sa posadil na okraj postele a ja som pocítila, ako ma jeho teplá ruka ťahá z pohodlia prikrývok.

„Molly, ktorá si líha aj vstáva skoro, bude zdravá, múdra a bohatá naozaj čoskoro,“ zanôtil svojím spevavým hlasom.

„Zdravá aj múdra už som,“ zamrmlala som. „Čo sa týka bohatstva, to by som chcela asi priveľa, najmä dva mesiace pred svadbou.“

Juan sa zasmial – vydal zo seba prenikavý, krištáľovo čistý zvuk, ako keď strieborná lyžička cinká o okraje kvalitnej porcelánovej šálky. Ubehlo už viac ako šesť mesiacov od večierka, na ktorom ma Juan nečakane požiadal o ruku na schodisku v hoteli Regency Grand.

„Vstávaj, Molly. Dnes je veľký deň! Musíme prísť do hotela skôr. Televízny štáb tam bude presne o deviatej ráno. Tak veľmi sa teším. Stretneme sa s hviezdami šou!“

Bol to veľký deň pre nás oboch a významný deň pre hotel Regency Grand, kde obaja pracujeme – Juan ako kuchár a ja ako chyžná. Dnes bol deň, keď Baxley a Beagle, slávna dvojica znalcov umenia, známa objavovaním starožitností a dávno stratených umeleckých diel, zavítala na svojom putovnom turné do našej hotelovej čajovne. Škoda, že starká nikdy nevidela ich populárnu reality šou *Skryté poklady*, ktorá

mala premiéru asi pred dvoma rokmi. Zamilovala by si moderátorov a majiteľov špičkového aukčného domu, dvoch mužov v strednom veku, ktorých spája vášeň pre starožitnosti a švihácke obleky. Béčka, ako ich familiárne nazývajú zástupy obdivovateľov, nadchýňajú divákov z celej krajiny svojimi vtipnými hláškami a znalosťami z histórie a zároveň hodnotia predmety, ktoré do relácie prinášajú bežní zberatelia z celého sveta.

Väčšina predmetov, ktoré v relácii hodnotia, sú nakoniec bezcenné čacky alebo nevydarené falzifikáty, no oddaní diváci – vrátane mňa a Juana – každý týždeň so zatajeným dychom sledujú, ako sa z dávno zabudnutého obrazu objaveného na zaprášenej povale vykluje Van Gogh, alebo keď sa v starej komode s tajnou zásuvkou, kúpenej za pár drobných na blšáku, nájde hromada drahocenných mincí.

Znova som pocítila Juanovu ruku, ktorá mi opatrne odhrnula prikrývku z tváre. Po chvíli mi jeho pery pohladili líce a postupne ma zasypal bozkami usporiadanými v dokonalom rade.

„Ak sa nechystáš vstávať a žiarieť, *solita*, možno budem musieť pristúpiť ku krajným opatreniam,“ povedal žartovne, keď sa skryl pod prikrývku a začal ma bozkávať po holom pleci.

Vtedy som ho objala okolo horúceho krku a pozerala som do tých krásnych hnedých očí farby horkej čokolády, ktorú dávame hosťom na vankúše v hoteli, ale jeho oči sú sladšie a krajšie, pretože všetka tá láska, ktorá v nich žiari, patrí mne.

„*Te amo*,“ šepol. „A viem presne, ako ťa zobudiť, Molly. Použijem osvedčenú metódu Juana Manuela – lepšiu ako všetok kofeín na svete.“

A tak sa stalo, že som sa nečakane prebrala, vášnivo som bozkávala svojho snúbenca a sršala túžbou, ktorú som ešte pred chvíľou vôbec nepocítovala. Tak to medzi nami je. Každý spoločne strávený deň je ako vesmír rozkoše, ako pokladnica tajného bohatstva, o existencii ktorého som nemala ani poňatia. Nikdy v živote som si nepomyslela, že by sa mi mohlo dostať toľko lásky.

Potom sme sa pritúlili k sebe, ležali jeden druhému v náručí a rozprávali sme sa o našej svadbe, ktorá sa bude konať už o dva mesiace. Obaja sa veľmi tešíme na náš veľký deň. Hoci to bude malá svadba na mestskej radnici (Juan a ja spolu s Angelou a mojím starkým), nevieme sa dočkať tohto okamihu. Aj tak mám obavy, ako zaplatíme svadbu z platu chyžnej a kuchára. Pán Snow nám štedro ponúkol

čajovňu v hoteli Regency Grand, kde by sa mohol konať obrad a hostina, ale odmietla som kvôli nákladom na prenájom a catering, ktoré by sme si nemohli dovoliť. Pokiaľ ide o oblečenie, určite nebudeme kupovať nové. Hľadali sme v požičovniach, ale Juanovi sa pri pohľade na cenovky okamžite objavili vrásky na čele. Stále nemáme smoking pre Juana a hľadanie mojich svadobných šiat z druhej ruky pokračuje bezvýsledne.

„Ak čoskoro nenájdem šaty,“ povedala som, keď sme dnes ráno ležali v posteli, „budem si ich musieť ušiť zo starých prestieradiel.“

„Ty si môžeš obliecť aj papierovú tašku a aj tak budeš najkrajšia nevesta na svete,“ odpovedal Juan. „*¡Dios mío!* Je takmer sedem hodín! Prídeme neskoro. Pohyb, Molly!“

A tak sme obaja vyskočili z postele, akoby pod nami horel matrac, a začali sme horúčkovo behať po byte, osprchovali sme sa, obliekli a pripravili sa na náš veľký hviezdami nabitý deň v Regency Grand.

Práve sme sa chystali vyraziť z domu, keď som si na niečo spomenula. „Počkaj! Potrebujem škatuľu od topánok!“

„*Madre mía*, Molly,“ vyhrkol Juan. „Na čo?“

„*Skryté poklady!*“ odpovedala som. „Pán Snow požiadal všetkých zamestnancov, aby pred natáčaním priniesli zberateľské predmety, ktoré Baxley a Beagle ocenia. Mám zopár kúskov, ktoré by sa mohli hodiť.“

„My predsa nemáme žiadne vzácne veci,“ namietol Juan. „Jediný poklad v tomto byte si ty.“

Usmiala som sa a otvorila skriňu na chodbe, kde som našla škatuľu od topánok, ktorú som odniesla do kuchyne. Juan ma neochotne nasledoval. Položila som do nej starkinu obľúbenú šálku s motívom anglickej vidieckej chalupy.

„Viem, že Béčka raz ocenili šálku z dynastie Ming na desaťtisíc dolárov. Starkina šálka je z kvalitného porcelánu Royal Standard,“ povedala som. „Možno má väčšiu hodnotu, než si myslíme.“

„Molly, môžeme už ísť?“ zaprosil Juan.

„Hned!“ odpovedala som. Rozbehla som sa do obývačky a otvorila starkinu vitrínu s kadejakými vecičkami – s krištáľovými zvieratkami Swarovského, striebornými suvenírovými lyžičkami z miest, ktoré nikdy nenavštívila, a jedným záhadným starým kľúčom.

„Vezmem aj tie lyžičky,“ oznámila som a vložila tie najkrajšie

do škatule. „A labuť od Swarovského, lebo bola starkina obľúbená. A vždy ma zaujímal, čo tento kľúč odomyká,“ povedala som, držiak ho pred Juanom. „Starká tvrdila, že je to ‚kľúč k jej srdcu‘, ale nikdy som nezistila, čo sa ním vlastne otvára. Možno mi to Baxley a Beagle povedia.“

Juan sa na mňa pozrel s čudným výrazom, ktorý som nedokázala identifikovať. „Takže berieš obitú šálku, skleneného vtáka a starý kľúč... ale nevezmeš *toto*?“

„Čo?“ spýtala som sa.

„Zlaté *huevo*,“ odpovedal. Samozrejme, vedela som presne, čo je *huevo*, lebo Juan mi každú stredu pripravuje lahodné *huevos rancheros*. Ukazoval na poličku vo vitríne, kde kraľuje ozdobené vajce na dokonale vyleštenom zlatom podstavci.

„Vezmi aspoň vajce, čo zniesla zázračná sliepka,“ navrhol Juan.

„Uisťujem ťa, že ho nezniesla zázračná sliepka. Keby si len vedel,“ odpovedala som.

No nevedel, ako som k tomu zvláštnemu predmetu prišla, lebo som mu o tom období, keď som mala desať rokov a pracovala so starkou v prepychovom sídle smutného a bezcitného páru, povedala len málo. Nikdy som nezašla do detailov o tom, čo sa v tom sídle starkej stalo a ako som sa k tomu zlatému vajcu o desaťročia neskôr dostala. Hanba je nebezpečná emócia. A niekedy je lepšie nechať emócie v minulosti, kde nemôžu nakaziť ostatných a šíriť sa ako vírus. Zažila som to na vlastnej koži a starká tiež.

Nechaj spiacich psov spať.

Keď som prvý raz zbadala to vajce na kozubovej rímse v sídle Grimthorpovcov, bola som ako zhypnotizovaná. Premýšľala som, aké by to bolo vlastniť taký očarujúci a podmanivý artefakt. Zvláštnou zhodou okolností som dlho po tom, čo starkú vyhodili z práce v tom sídle, stretla záhradníka, ktorý mal za úlohu vypratať majetok po smrti majiteľov. Pamätal si ma ešte z detstva a spomenul si aj na to, ako veľmi som obdivovala zvláštne perleťové vajce na kozube. Povedal, že je to bezcenný kúsok a že si ho môžem vziať, ak ho chcem. A tak to zlaté vajce neputovalo do koša. Teraz stojí v starkinej vitríne ako dôverná spomienka na to, čím sme si spolu prešli – ja so starkou.

„Hovorím ti, Juan, že *huevo* je len bezcenná čačka. Na tom však nezáleží, lebo sa mi páči.“

Juan vzal zlaté vajce a podstavec a oboje vložil do škatule od topánok. „Krása je vec názoru,“ poznamenal.

Bolo zvláštne, že tieto slová povedal nahlas – presne tie slová, ktoré mi celé ráno zneli v ušiach. „Prisahám,“ pokrútila som hlavou, „s každým dňom, ktorý uplynie, mi ju pripomínaš viac a viac.“

„Koho?“ spýtal sa.

„Moju starkú.“

KAPITOLA

2

Moja najdrahšia Molly, ak čítaš tieto slová, tak je to preto, že osoba, ktorej som zverila svoj denník, si vybrala túto chvíľu, aby si sa dozvedela pravdu o mne... ale aj o sebe. Moje pokyny zneli jasne: „Neponáhľaj sa. Počkaj, kým príde správny čas.“ A ak Tvoje oči čítajú tieto slová, ten čas nastal práve teraz.

Och, ako veľmi by som Ti chcela osobne povedať všetko, čo je tu napísané. Molly, ako rada by som Ťa videla na vlastné oči, aby som si mohla vychutnať pohľad na Teba, pretože mi vždy bolo jasné, že si výnimočná, hoci si si to nikdy nepripúšťala. Napriek ťažkostiam a trápeniam v prvých rokoch Tvojho života som vedela, že z Teba vyrastie žena, na ktorú budem hrdá. Moje drahé dievča, zapamätaj si aspoň toto: vždy si bola a vždy budeš mojím vzácnym pokladom.

Keď píšem tieto riadky, môj koniec sa blíži. Hoci viem, že si sa s tým nevedela vyrovať, som veľmi chorá a už sa neuzdravím. Nepotrvá dlho a opustím tento svet. Je to chvíľa, ktorej sa bojím, nie kvôli sebe, ale kvôli Tebe. Mám obavy z toho, že Ťa opúšťam a prvý raz sa musíš uberať životom sama. Viem, že to zvládneš, a viem, že je to nevyhnutné – je to prirodzený vývoj, staršia generácia uvoľňuje miesto novej –, ale jediné dedičstvo, ktoré Ti zanechávam, je smútok. Nech

sa snažím akokoľvek, nemôžem urobiť nič, aby som Ťa od neho ušetrila, rovnako ako Ťa neušetrím od ostatných nástrah, ktoré si život pre Teba pripravil.

Molly, ešte prv než Ti prezradím viac, musím sa Ti najprv ospravedlniť. Bohužiaľ, niekedy zostaneme skôr, než stihneme zmúdlieť, a pokiaľ ide o mňa, ja som zistila neskoro – príliš neskoro –, že som sa mýlila. Už dávno som sa rozhodla pochovať svoju minulosť a skryť ju pred Tebou. Keď si bola mladé, chytré dievča, vypytovala si sa ma na môj predchádzajúci život a ja som Ti odpovedala len: *Nechaj spiacich psov spať*.

V tom čase som bola pevne presvedčená, že smútok, bolesť a stratu treba skryť hlboko v sebe. Teraz viem, že som sa mýlila, keď som Ti odoprela dozvedieť sa pravdu, pretože moja minulosť je nielen moja. Je aj Tvoja.

Spomínaš si na príbehy, ktoré som Ti v detstve rozprávala? Boli to bájne príbehy o slúžkach a komorných, pánoch a dámach, chudákoch a princeznách. Dívala si sa na mňa svojimi veľkými okrúhlymi očami a prosila si: „Povedz mi nejaký nový príbeh, starká, taký, čo som ešte nepočula.“ A ja som Ti s radosťou vyhovela.

Moje príbehy sa začínali ako vymyslené rozprávky, ale neostalo to len pri tom. Hoci som sa veľmi snažila nemiešať do toho svoj život, vždy sa nejako zaplietol do deja. Niekedy sa moje vymyslené príbehy tak veľmi podobali mojim vlastným skúsenostiam, až som sa bála, že si všimneš úzkosť na mojej tvári alebo začuješ bolestivé chvenie v mojom hlase. No nikdy sa tak nestalo – alebo ak áno, nikdy som si to nevšimla.

Teraz nemôžem prestať myslieť na tie rozprávky. Urobila som správne? Zobrala si si z toho nejaké ponaučenie? Prečo som si myslela, že potrebuješ počuť nejaké výmysly, hoci som Ti mala jednoducho povedať pravdu – o sebe, o našej minulosti, o všetkom, čo nám bolo vzaté? Napriek tomu sme nakoniec nič nestratili, pretože láska zostala. Zostáva dodnes.

Moja drahá Molly, za svoj krátky život si prežila viac než len svoj podiel nespravodlivosti. Ach, koľko palíc a kameňov som videla na Teba hádzať. Urobila by som čokoľvek, aby radšej zasiahli mňa, než aby Ťa poranili, no nech som sa akokoľvek snažila, nedokázala som Ťa ochrániť pred krutosťou sveta.

Namiesto toho som vytvorila paralelný vesmír, v ktorom sa môžeme vidieť cez zatemnené sklo. Premenila som náš život na sériu rozprávok s morálnymi ponaučeniami a dúfala som, že ich jedného dňa rozlúštiš. Možno vďaka legendám o dievčati, slúžke alebo princeznej uvidíš, kto v skutočnosti si – jedinečne nadaná osobnosť, ktorej odlišnosť je jej najväčšou prednosťou. A možno by si časom odhalila pravdu aj o mne. Lebo v príbehoch sa vždy skrýva aj pravda, Molly, a aj tá moja:

Kedysi dávno sa v jednom panskom sídle neďaleko odtiaľto narodilo dievčatko, ktoré žilo v nepredstaviteľnom bohatstve a prepychu. Potom prišlo o všetko, teda takmer o všetko. Volalo sa Flora Grayová.

Molly, to dievča som bola ja.